

DRUHÁ KAPITOLA

Nasledujúce popoludnie Agatha a pani Trellisová dorazili do malebnej vilky na okraji ich rodného mesta Torquay. Vilka bola biela, s pravidelným priečelím a so záhradou prekypujúcou voňavými kríkmi.

„Dupontovci ju cez leto prenajímajú,“ vysvetlila pani Trellisová, kým sa hrabala v obrovskej taške.

Francúzi? blyso hlavou prekva-
penej Agathe. Netušila, že pani
Trellisová má známych aj mimo
Torquay, nieto ešte mimo Anglicka.

Susedka konečne vylovila z tašky
velikánsku plátennú vreckovku

a podobkala ňou po neviditeľnej
machuli na Agathinej tvári.

„Tak poďme, moja milá!“ zvolala.
„Vyzeráš naozaj roztomilo. Tvoja
sestra môže o takom upravenom
vzhľade iba snívať.“

Agathe napadlo, že jej dvojička, ktorá s nadšením lozila po stromoch, by to brala ako lichôtku. Podľa nej v elegantnom oblečení nezažijete žiadne dobrodružstvá.

Pani Trellisová silno stlačila žiarivý mosadzný zvonček.

Agatha načúvala hlasitému trilkovaniu a potom prichádzajúcim krokom.

Pani Trellisová sa zamračila. „Ten zvonček musí byť pokazený. Nič som nepočula, ty áno?“

Keď kroky za dverami stíchli, Agatha už-už chcela otvoriť ústa a susedke všetko vysvetliť,

lenže ani ona, ani obyvatel domu jej nezabránil chytiť klopadlo a hromovo ním zabúchať. Po chvíli ticha sa dvere otvorili.

„Pani Dupontová!“ vykričla pani Trellisová. „Tak rada vás znovu vidím! Asi máte pokazený zvonček. Nieкто by sa naň mal pozrieť.“

„Ach, samozrejme, samozrejme,“ odvetila pani Dupontová a jej tmavé oči zaiskrili. Ponad plece pani Trellisovej žmurkla na Agathu.

Agatha sa zarazila. Myslela si, že Dupontovci budú starí ako pani Trellisová, ale táto dáma vyzerala rovnako mlado ako jej mama,

možno ešte mladšie. Mala hebkú olivovú pleť a dlhé čierne vlasy, vypnuté podľa najnovšej módy. V elegantných šatách stelesňovala vyššiu spoločnosť.

„A ty si malá Aggie, však?“ opýtala sa pani Dupontová a pobozkala Agathu na líce.

Určite je Francúzka, pomyslela si Agatha. „Teší ma,“ zamrmlala a nesmelo odvrátila

zrak od očarujúcej dámy. Koľko ľudí ešte spozná? Kiežby bola taká odvážna ako Christie.

„Potešenie je na mojej strane.“
Hostiteľka akoby čítala Agathine myšlienky. Venovala jej široký úsmev, voviedla ju aj pani Trellisovú do haly a vzala im kabáty. „Neboj sa, nie je tu priveľa ľudí. Lenže asi ani nikto v tvojom veku. Škoda, že tu nie je Auguste, náš syn. Určite by ťa rád spoznal, ale je na návšteve u našich vzdialených príbuzných v Biggleswade. Možno sa stretnete nabudúce.“

„Agatha je na svoj vek veľmi vyspelá,“ poznamenala pani Trellisová. „Spoločnosť dospelých má rada.“

„Skvelé.“ Pani Dupontová sa láskavo zahľadela na Agathu. „Pod' teda so mnou, nech ťa môžem všetkým predstaviť.“

Pani Trellisová a Agatha nasledovali pani Dupontovú po chodbe, až vošli do presvetlenej a vzdušnej obývačky.

Agatha sa hneď začala obzeráť, aby našla sira Conana Doylea. Lenže ani jeden z troch mužov sa nepodobal na jeho portréty,

ktoré videla. Ale nie! Došlo azda k nejakému omylu?

„Jeden hosť ešte chýba,“
oznámila jej pani Dupontová.
„Počula som, že si veľká obdivo-
vatelka sira Conana Doylea.“

„Áno, to som,“ odvetila Agatha.

„Aj ja. Prečítala som všetky
záhady Sherlocka Holmesa
od začiatku až do konca. Jeho
neprítomnosť však iste nie je
žiadnou záhadou. Možno si pudruje
nos. Určite sa čoskoro vráti. Okrem
neho tu máme vynikajúceho vedca
a jeho asistenta. A aj môjho manžela,
samozrejme.“

Ponáhľal sa k nim vysoký muž s kučeravými gaštanovohnedými vlasmi. Letmo pobozkal Agathu na líce.

„Teší ma, že ťa spoznávam,“ povedal a hlasnejšie dodal, „a veľmi rád znovu vidím aj vás, pani Trellisová. Vôbec nestarnete!“

„Mohol by si dáмам predstaviť našich hostí, drahý? Ja zatiaľ prinesiem ďalšie sendviče. A čo si dáte na pitie? Máš rada limonádu, Aggie?“

Agatha placho prikývla. „Áno, mám ju rada, ďakujem.“

Podišli k nim ďalší dvaja muži.